

Η δύναμη του «Κύριε, ελέησον» – Κυριακή της Χαναναίας.

Επίσκοπος Αυγουστίνος Καντιώτης (†).

«Ελέησόν με, Κύριε...» (Ματθ. 15:22).

Ευαγγελικά αναγνώσματα.

Το «Κύριε, ελέησον» είναι η πιο σύντομη προσευχή. Δυο λέξεις είναι, αλλά τι δύναμη έχουν, όταν λέγονται όπως πρέπει, με βαθιά πίστη και αφοσίωση!

Το «Κύριε, ελέησον» το είπε και η γυναίκα του σημερινού ευαγγελίου (Ματθ. 15:21-28) και έκανε θαύμα.

Ποια ήταν η γυναίκα αυτή; Ήταν μια Χαναναία. Χαναναία δεν είναι ένα γυναικείο όνομα· είναι όνομα που δηλώνει την καταγωγή της (όπως λέμε Αθηναία, έτσι και Χαναναία)· η πατρίδα της ήταν στα σύνορα του Ισραήλ. Όταν ήρθε ο Χριστός εκεί κοντά, αυτή έτρεξε και του φώναζε: «Ελέησόν με, Κύριε» (Ματθ. 15:22).

Τι ήθελε; Είχε ένα κορίτσι δυστυχισμένο, που το σπάρασσε το δαιμόνιο· έπεφτε κάτω, άφριζε, σπαρταρούσε σαν το ψάρι, φοβερό θέαμα. Κανένας μάγος, κανένας γιατρός δεν μπόρεσε να το θεραπεύσει. Απελπισμένη, έρχεται στην Ελπίδα και λέει «Κύριε, ελέησον». Μα ο

Χριστός δεν απαντά· φαίνεται να μην ενδιαφέρεται. Αυτή δεν απελπίζεται. Τρέχει από πίσω, φωνάζει δυνατότερα: «Κύριε, ελέησον».

Επεμβαίνουν οι μαθητές:

– Μα, Κύριε, δεν ακούς; δεν τη λυπάσαι, δεν την σπλαχνίζεσαι;...

Είχε το σκοπό του ο Χριστός.

– Εγώ, λέει, το ψωμί το 'χω για τα παιδιά μου, όχι για τα σκυλιά.

Τι εννοούσε· τα θαύματα τα κάνω στο λαό μου τον Ισραήλ, όχι στους ακάθαρτους ειδωλολάτρες (δεν ήρθε ακόμα ο καιρός γι' αυτούς). Μια ύβρις ήταν αυτός ο χαρακτηρισμός· την είπε σκυλί. Αλλ' αυτή δεν θύμωσε, δεν έφυγε. Πήρε το λόγο αυτό του Χριστού και τον έκανε όπλο της.

– Ναι, λέει, Κύριε, παραδέχομαι ότι εγώ δεν είμαι παιδί σου, είμαι ένα σκυλάκι στην αυλή σου. Και το σκυλάκι όμως κάθεται κάτω απ' το τραπέζι. Τρώει το αφεντικό φαγητό, κι αυτό περιμένει να φάει απ' τα ψίχουλα που πέφτουν. Ένα ψίχουλο, Κύριε, θέλω· δεν ζητώ το ψωμί σου ολόκληρο...

Τι μεγάλα λόγια αυτά! Ένα ψίχουλο από την άπειρη δύναμη του Χριστού ζήτησε. Κι ο Χριστός, που είδε αυτή την πίστη, αυτή την ταπείνωση, αυτή την επίμονη προσευχή, της είπε: «Ω γυναίκα, μεγάλη σου η πίστις! γεννηθήτω σοι ως θέλεις...» (Ματθ. 15:28).

Ας διδαχθούμε, αγαπητοί μου, κι εμείς. Η Εκκλησία μας δεν είναι ψέμα· η επικοινωνία με το Θεό είναι ζωντανή, ολοζώντανη. Μπορεί να 'ναι ψέμα τα άστρα, ο ήλιος, η γη, τα πάντα· ένα δεν είναι ψέμα· ο Κύριός μας. Να μιμηθούμε λοιπόν κι εμείς τη Χαναanaία. Ας γονατίζουμε και ας προσευχόμαστε λέγοντας ακαταπαύστως το «Κύριε, ελέησον».

Το «Κύριε, ελέησον» το λέγανε οι άγιοι και έκαναν θαύματα. Τα παλιά τα χρόνια το λέγανε όλοι οι Χριστιανοί γονατιστοί και με δάκρυα. Στη Ρωσία ο πιστός λαός το λέει και βουίζει η εκκλησία. Στο Άγιο Όρος κρατούν κομποσχοίνι όλη νύχτα· κάθε κόμπος κι ένα «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με». Εμείς; Τυπικώς· παρόντες στην εκκλησία τω σώματι, απόντες τω πνεύματι, χωρίς συναίσθηση, χωρίς ρίγος.

Το «Κύριε, ελέησον» είναι η πιο μικρή προσευχή. Μπορεί να την πει κι ένας αγράμματος, μπορεί να την πει και το μικρό παιδί, και το νήπιο, κι ο ασπρομάλλης γέρος. Και ο Θεός ακούει το «Κύριε, ελέησον».

**Απόσπασμα ομιλίας στον Ι. Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης
Αμυνταίου την 1-2-1987.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>